

007⁵

Tekst og foto: Atle Kildahl Torp (atle.torp@hl-media.no)

Hjemme Hos Ronny

Ronny fra Vestfold kan sies å være litt over middels opptatt av lyd. I tillegg til en rå kino har han også et stueanlegg som kan få tennene til å løpe i vann, hvis man har slike tilbøyeligheter. Og det har vi!

Ronny tok kontakt med Hjemmekino for å høre om vi var interessert i å kikke på kinoen hans. I e-posten hadde han skrevet ganske utførlig om seg selv og anleggene sine, i tillegg til å legge ved en del beskrivende bilder. Ingenting er så bra som å få alt servert på et fat, og siden bildene til Ronny vitnet om noe helt spesielt var vi ikke vonde å be. En sen ettermiddag i august tar jeg derfor turen ned til Porsgrunn, og forventningene er høye. For ikke nok med at karen har en råflott kino; han har også et hus fylt av Bang Olufsen-komponenter, hvor rosinen i pølsa er stueanlegget. Bang Olufsen (heretter B&O) sine råeste høyttalere sammen med en av

deres flatskjermer, CD-spiller og mediasenter er ikke dagligdags kost rundt omkring, og når muligheten byr seg til å oppleve det på nært hold spiller i alle fall ikke Hjemmekino kostbare.

Det er greit å finne frem til der Ronny bor med sin familie, og husbonden selv møter meg i døra når jeg endelig står på trappa. I følge Ronny er kone og tre barn hos mormor og vi kan ture frem som vi lyster. Vel inne i stua er det to ting jeg umiddelbart forstår. Den ene tingen er at de folka som holder hus her har en sterkt utviklet sans for detaljer. Den andre er at Ronny, på et eller annet forunderlig vis, har klart å ta bilder som ikke er i nærheten av å

viser anlegget som det egentlig ser ut. Dette er som å svare på en kontaktannonse med et bilde av Caster Semenya, for så å møte opp på avtalt sted og tid og finne Megan Fox. Jeg kritiserer for all del ikke bildene til Ronny, men dette stedet tar rett og slett pusten fra meg. Spiller det en tiendedel så bra som hvordan det ser ut i stua skal jeg være svært fornøyd. Og av det jeg har hørt av Beolab 5 tidligere er jeg ganske sikker på at skuffelsen vil glimre med sitt fortreffelige fravær også i dette tilfellet.

Interessen

Som enhver med utviklet sans for kvalitet og livsnyttelse har familien selvfølgelig en

skikkelig kaffemaskin, og etter å ha traktert den setter vi oss foran anlegget i stua for å prate litt om løst og fast. Jeg tilkjenner min bekymring for blottlagte elementer i kombinasjon med nysgjerrige barnefinger, men dette er i følge Ronny ikke et problem. Selv om det ene elementet på den vertikale senteren har fått gjennomgå et par ganger handler det i følge Ronny til syvende og sist om riktig oppdragelse. Å lære dem å bruke anlegget, legge til rette og ikke minst forklare konsekvenser gjør underverker. For det er tross alt langt mer festelig å kunne sette på en DVD eller Disney-kanalen enn å legge igjen fettete fingermerker overalt.

– To systemer av et slikt kaliber, bemerket jeg spørrende. Hvordan klarer dere å velge?

– Det er ikke alltid så enkelt, betror Ronny meg. Det er jo trivelig å sitte her også, derfor blir det nesten et lite tiltak å flytte seg ned. Men det er nede man får den skikkelige kinofølelsen, det hersker det ingen tvil om. Dessuten er jo dette et stueanlegg, og akustikken her oppe er dårlig i forhold til nede. Tross den innebygde romkorreksjonen i høyttalerne spiller det

nok en del bedre nede.

– Du må være langt over middels interessert i lyd og bilde når du sitter med slikt utstyr i to rom? Har du alltid hatt interesse for slikt, spør jeg.

– Du har sikkert hørt det før, sier Ronny, men jeg var en av dem som brant av alle konfirmasjonspengene på en VHS-spiller. Den hadde NiCam-Stereo og herligheten kostet ni tusen kroner, en anelig sum den gang.

– I dag ville det vært en langt mer anelig sum, fleiper jeg. I alle fall for en VHS. Hadde du et anlegg allerede?

– Ja, jeg hadde en Onkyo forsterker og et par Dali høyttalere. Dette var helt rått, bedyrer Ronny. Jeg har alltid hatt interessen for slikt, både bilstereo og hjemme. Men kinoen i kjelleren er faktisk den første dedikerte kinoen jeg har eid. Og det er først nå jeg har unt meg et så bra oppsett.

– Hva sier kona til alt dette, spør jeg nesten rutinemessig. For alle vet jo at et skikkelig musikk- eller filmanleggs store akilleshæl ikke er kabler, strømkabelkryber eller sandfylte rotter. Det er som regel

koner, uten sammenligning for øvrig!

– Neida, flirer Ronny. Hun er informert om at slik moro ikke kan måles i penger. Og så lenge anlegget ikke ruver i stua og har en bra design er vi fornøyde begge to.

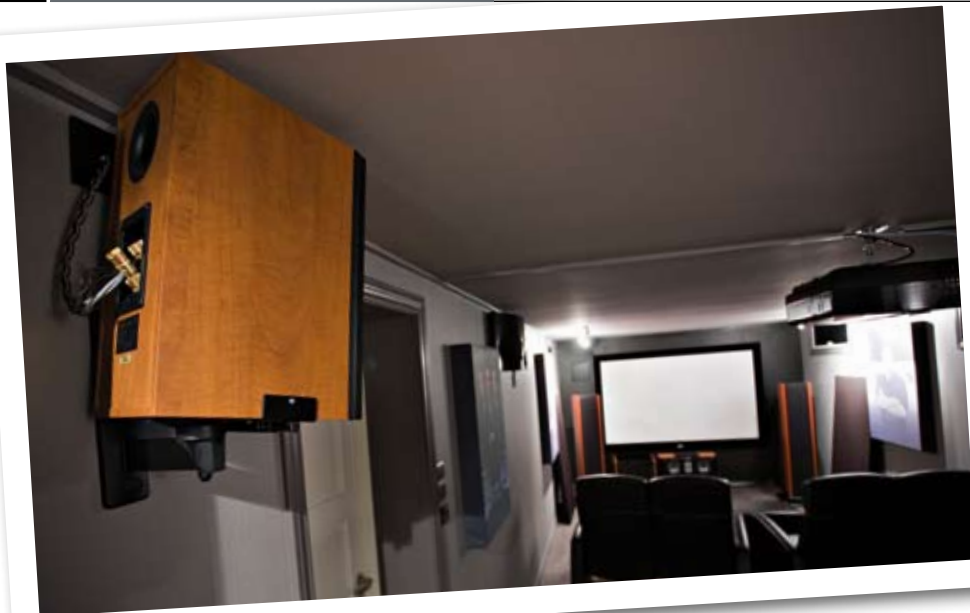
– Jeg regner med det er din bedre halvdel som har ansvaret for de minutiøse detaljene, spør jeg og er ganske sikker på at dette er tilfelle. Men der tar jeg feil.

– Det er nok meg det, sier Ronny, og påstår at det er til konas store fortvilelse. Akkurat det skjønner jeg ikke noe av, men nikker forståelsesfullt allikevel.

Stueanlegg og multiromsløsninger

I e-posten Ronny sendte meg forklarer han også litt om resten av huset. For det kjøres B&O sitt system i hele kåken, bortsett fra kinoen som har sitt eget opplegg. Men det er allikevel svært interessant å se hvordan et komplett B&O linksystem ter seg i bruk. For som med alt annet denne danske produsenten lager er utstyret av en slik art at alle kan betjene det. Altså svært lav nerdefaktor, men med både god lyd og godt bilde.

– Hvorfor akkurat B&O, spør jeg.
 – Tja, vi snakket om design i sted. Det er én grunn. En annen grunn er at jeg har hatt B&O i mange år, og har alltid vært fornøyd. Greit nok; det koster litt, men det er det mye annet som gjør også. Dessuten har vi mange grader av galskap. Jeg kunne jo for eksempel kjøpt systemet med den nye 102-tommers flatskjermen deres. Det ville kostet meg over millionen. Og så gal er jeg ikke, flirer Ronny.

– Så den store interessen startet med B&O?

– Neida, forklarer Ronny. Egentlig startet det med at jeg var med min mor i en Hi-Fi-butikk i Kragerø mens jeg enda var bare guttungen. Og med så mye fint å se på var interessen ugjenkallelig vekket. VHS-spilleren kom som et resultat av at interessen allerede var der. B&O kom lenge etter det. Men det er som Einar snakket om i forrige nummer: Gjør man enkelte gode

kjøp kan man bytte med jevne mellomrom uten de helt formidable utgiftene. Dette er min fjerde eller femte skjerm fra B&O, for jeg passer på å bytte når det kommer nye modeller. B&O er utrolig lettsolgt.

– Men er det ikke mye ved B&O man bør ha leverandørene til å sette opp og justere, spør jeg skeptisk.

– Det er veldig mye man kan gjøre selv så lenge man har tilgang til service-menyer og slikt, men det er det som er litt ok å slippe. Jeg vet ikke med resten av landet, men B&O-forhandleren her nede er ytterst kompetent og kan dette til fingerspissene. Det også er en betryggelse å vite hvis jeg vil utvide eller oppgradere. Jeg har til nå vært skånet for problemer, men elektronikk på forbrukerplan kan være en lunefull greie innimellom. Så takket være min interesse og høy kompetanse fra leverandør gjør dette systemet stort sett alt jeg kunne drømt om. TV-titting og musikk er selvfølgelig det viktigste. Men jeg styrer lys og streamer musikk og film til forskjellige rom også.

Disse rommene har sin egen fjernkontroll og sitt eget kildevalg. Når barna skal se på TV får de opp sin egen side med lett gjenkjennelige logoer på fjernkontrollen slik at de selv kan betjene systemet uten fare for å lage krøll eller ødelegge noe. Det som på en måte er litt synd er at jeg vet at dette anleg-

get har så utrolig mye mer å by på enn hva jeg har mulighet til å få til i denne stua. Her er reflekterende flater og dårlig akustikk et problem, men det får stå sin prøve. Det er uansett ikke det jeg grubler mest over. Det jeg lurer litt på er å digitalisere hele musikkksamlingen min, og sette inn en Linn eller en Transporter som jeg kan styre via et

Apple-produkt. Jeg simpelthen elsker designet på Apple, så dette blir neste utfordring.

Ronny legger inn en CD i den utrolig elegante CD-spilleren og setter i gang med en liten demo. Egentlig er jeg her for å se på kinoen i kjelleren men dette er minst like spennende. Jeg vet at mange av neglebiterne fnyser litt i barten når det snakkes om B&O, men som alle andre produsenter har de noe for enhver smak. Og når det gjelder den hel-aktive Beolab 5 passer den min preferanse som hånd i hanske. Mye krefter – ærlige krefter – og deilig dynamikk og skyv helt opp i lydnivåer som kan ta pusten fra den mest tung-hørte. Et enormt headroom og detaljert som et maleri av Michelangelo. Dessuten er dette systemet av en slik art at det ikke favoriserer enkelte musikktyper. Jonas,

som jeg besøkte for et par nummer siden, har utvidet min metal-horisont betraktelig. Og når slammet fra Deathstars' Damn Me kliner til fra de massive elementene under den kjegleformede konstruksjonen og maserer mellomgulvet, og den tunge vokalen gjengis i perfekt samspill mellom bass- og

Utstyr kino

Elektronikk:

- Parasound A51
- Parasound JC-1 (2 stk)
- Yamaha RX-V1800
- Pioneer BDP LX-71
- Dreambox 7000
- Rotel (til rumperistene)

Høytalere:

- Front: Patos Symphonic IV
- Senter: JMLab Focal Utopia
- Surround bak: Patos Lyric 102 (2 stk)
- Surround: Focal SR1000be (2 stk)
- Subwoofere: SVS PC-Ultra og Focal Utopia Sub
- Rumperister: Tactile TST-229 (2 stk)

Bilde:

- JVC HD100
- DreamScreen 92" Brightwhite

Diverse:

- Lysstyring: X-Comfort fra Moeller
- Stoler: Fjords
- Akustikk: Hjemmelagde akustikkplater (Rockwool innmat)
- Kabler: Kimber
- Fjernkontroll: IPronto TSU-9400

mellomtoneelementet er det bare for meg å tørke av meg færeglistet før jeg begynner å sikle. Ok da, så er ikke akustikken i den stilrene stua på høyde med hva et slikt anlegget fortjener, men du verden hvor gøy det er allikevel. Etter en halvtime med musikk er Ronny imidlertid klar for å fyre opp kinoen, og vi går ned i kjelleren. Dette var for de som måtte lure et skikkelig vorspiel. Festen bør med andre ord bli enda bedre!

Kino

– Vi overtok huset for 3,5 år siden, forteller Ronny mens vi går ned trappa. Og selv om jeg var så gira på å få et dedikert rom gikk det halvannet år før jeg begynte nede. I mars 2008 var jeg nesten ferdig. Og jeg er fortsatt bare nesten ferdig, siden det for det første står igjen litt arbeid, og for det andre siden jeg hele tiden går svanger med ideer for hva som kan forbedres. Oppgraderingene har kommet tett inntil nylig, men nå synes jeg det sitter godt her nede. Jeg hadde litt problemer med å få lyden til å sitte som jeg ville, og til dette leide jeg inn hjelp fra en entusiast jeg hadde litt kontakt med via forumer på nett.

– Hva var dette rommet i utgangspunktet, spør jeg i håp om å få dette servert i kronologisk rekkefølge.

– Vel, utgangspunktet var en kjellerstue og en matbod. Dette rev jeg ned til grunn og slo rommene sammen. Dermed fikk jeg 33 kvadratmeter å boltre meg på. Det ble lagt opp nytt elektrisk anlegg med tre dedikerte 16 ampers kurser, og vi støpte ned varmekabler i gulvet. Lyset styres via X-Comfort med fire forskjellige soner. Alt i alt ligger det flere hundre meter med rør og kabler i disse veggene, men så lenge det er skjult spiller det ingen rolle. Veggene ble isolert med akustikkplater før de ble kledd med gips. Taket fikk lydbyøyer og to lag gips, siden vi har soverom over. Alt i alt gikk det over 150 plater gips. Alle vinduene ble byttet ut med lydisolerende vinduer, og i vindusrammene fikk vi et markisefirma til å tilpasse blendingspersiennene. Resultatet ble over all forventning; naboene slipper å forstyrres og vi fikk 100 % lyskontroll.

– Det ser bra ut! Men hvor er anlegget?

– Anlegget står her, sier Ronny og viser meg det sotede glasset som halvveis er skjult bak det ene akustikkpanelet. Jeg ville ha anlegget i et teknisk rom, og det ble til at jeg fikk tak i et serverrack. Og etter å ha knust det herdede glasset, fått tak i et nytt og sotet dette, kunne komponentene plasseres med baksiden inn i husets mest brukte rom.

– Så det blir litt justering, sier jeg før jeg

ser på Ronny at han tuller. Hva?

– Kom her, sier han flirende.

Vi går ut i gangen og inn i rommet på siden av kinoen. Der står det en mengde trimapparater. Det kan se ut som de ikke er i daglig bruk, selv om Ronny ikke bærer preg av lite trim. Han går imidlertid forbi torturretskapene og drar til side en gardin. Bak denne er det full tilgang til baksiden på alle komponentene i kinoen. Vi kikker raskt på ledningskaoset før vi går ut i kinoen igjen. Ronny har satt frem brus og potetgull, og med munnen full ber jeg han fortelle meg om både rommet og utstyret før jeg skal ta bilder. Demoen vil jeg nemlig ta helt til slutt, akkurat som at jeg alltid spiser glasuren på sjokoladekaka til slutt.

– La meg først vise deg noen bilder fra byggingen, sier Ronny og går forbi baren og inn døra til kontoret. Mens vi venter på at PC-en skal bli klar bemerker jeg at resultatet av byggingen ser veldig profitt ut.

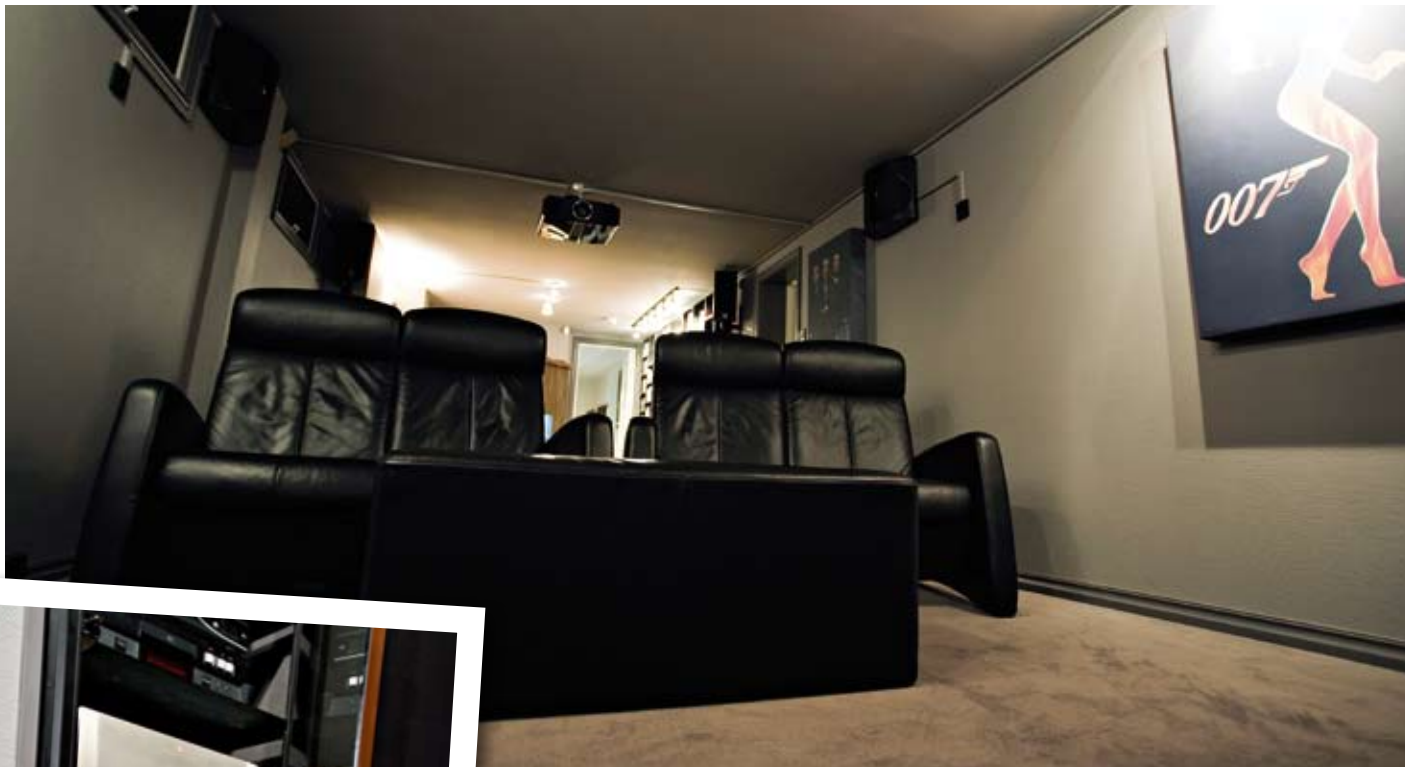
– Det er utrolig hva dus belysning og mengder akryl kan utrette, bemerker Ronny tørt.

– Jeg ville ikke ha et helt mørkt rom, for egentlig trives jeg best med lyse farger, sier han mens vi kikker på det som en gang var en helt ordinær og kjedelig kjeller.

– Det går imidlertid ikke når rommet skal brukes som kino, så her har jeg funnet en mellomting. Det grå teppet så jeg i en B&O-butikk og falt fullstendig for både kvaliteten og utseendet. Dessverre gikk det ikke å få kjøpt det eksakt samme teppet på grunn av at dette var eksklusivt for B&O. Men jeg fant noe som lignet veldig og ble fornøyd med det.

Bildene viser hele bygge-

prosessen; hvilke problemer han støtte på når varmepumpen skulle monteres og rør trekkes inn i vegg. Ronny jobber innen finans, og jeg blir mer og mer imponert over hva han har utrettet i huset. Hadde han sagt han var snekker ville jeg ikke stusset over det, så bra ser det ut. Etter å ha sett på bildene beveger vi oss ut i kinoen igjen, og på veien kommenterer jeg de store filmhyllene som dekker hele den ene sideveggen ved baren.

– DVD-hylla har jeg bygget selv, sier han uten at jeg blir særlig overrasket.

– Hva er det som stikker opp fra gulvet der, sier jeg og peker på noe under stolene.

Det er kablene til rumperistene, forteller Ronny uten å bry seg om avbrytelsen. Og for å ha nevnt det er det også støpt inn rør

til disse i gulvet.

– Trenger du rumperistere med de subwooferne, spør jeg mens jeg plukker opp kameraet fra baggen. Ronny mener at rumperistere som er justert skikkelig er moro, og han fortsetter å snakke mens jeg tar bilder.

– Når det gjelder elektronikk og høyttalere er det ikke så veldig mye å si. Jeg hadde hørt Patosene hos en kompis og ble mektig imponert over hva de kunne prestere. Så da det kom et par på bruktbørsen slo jeg til. De sto dog i nesten ett år før jeg tok de i bruk. Jeg prøvde å drive de med en H/K AVR 85, men denne hadde ikke en sjanse til å drive dem fornuftig. De er tungdrevne som pokker. Så da jeg kom over et par med Parasound JC1 på bruktmarkedet til en hyggelig pris slo jeg til. Yamaha-receiveren har kommet til i etterkant, og denne er jeg svært fornøyd med. Det eneste jeg kunne tenke meg var ny CD-spiller. Den jeg har er så gammel at jeg til og med har mistet fjernkontrollen. Ellers er det ikke så mye å si ...

– Du har glemt å fortelle meg om akustikkplatene på veggen, sier jeg og passer på at diktafonen fortsatt snurrer mens jeg knipser bilder.

– Ja, det har jeg. Vel, jeg ble litt inspirert

av en annen reportasje i Hjemmekino, og fant ut at jeg skulle lage noe tilsvarende. Det er ikke like bra trykk på disse som det er på de jeg så i reportasje, men disse kostet bare noen hundrelapper for stykket. Og når

det gjelder førsterefleksjonspanelene er dette slike som brukes i åpne kontorlandskap. Jeg tok de med meg fra jobben ...

– Er det noe jeg kan skrive, spør jeg klok av skade. Det er nemlig ikke alt man blir fortalt som egner seg på trykk, forklarer jeg viktig og prøver å leke journalist.

– Det må du gjerne skrive. Det var mitt firma, så jeg følte at jeg hadde en viss råderett, kvittrer Ronny muntert.

– Og det er en av de tingene som står igjen her nede, fortsetter Ronny. Jeg skal ordne det slik at disse panelene henger i et skinnesystem i taket. Det er litt tungvint å løfte det venstre

panelet til side hver gang jeg skal legge i en film.

– Apropos film, sier jeg og begynner å pakke sammen kameraet. Ronny tar hintet og finner frem noen filmer.

Filmseansen

Ronny legger min favoritt-demofilm, *Kung Fu Panda*, i spilleren og benker seg ned ved siden av meg. En delt sofa er kanskje uegnet ved musikklytting siden man mister

Utstyr stue

Elektronikk:

- Beosound 4
- PS3
- Dreambox 800HD

Høyttalere:

- Beolab 5
- Beolab 4

Bilde:

- Beovision 7-40 MKIII

Diverse:

- Fjernkontroll: Beo4 + Beo5
- Kabler: Force
- Lysstyring: LC2

(Resten av huset er proppfullt av Bang & Olufsen)

sweetspot, men når det kommer til filmtitting er det genialt. Man får et helt sete man kan boltre seg i, og man slipper å skubbe borti noen hvis man har behov for å flytte på seg. Derfor kan jeg med god samvittighet trekke beina oppunder meg og leve meg inn i scenen hvor den forvokste pusekatten bestemmer seg for å rømme fra det rømnings sikre fengselet. Denne scenen er godt egnet til å teste anleggets dynamiske egenskaper både på bilde og lyd, og den er uovertruffen til å høre hva som bor i sub-

wooferne. Dessuten er det en knakende bra film, og på et anlegg som lar deg oppleve den på den riktige måten blir den bare enda bedre. Til de av dere som ikke har hjemmekino eller kun har sett den på en TV uten et ordentlig anlegg: Dere aner ikke hva dere går glipp av!

Tross det formidable anlegget i stua er det ikke til å stikke under en stol at dette anlegget gir deg en langt større filmopplevelse, noe Ronny også er helt klinkende klar på. Den ekte kinofølelsen får man ved stort bilde og mye lyd. Dessuten er det ikke helt riktig å bruke uttrykket kinofølelse, da dette ikke nødvendigvis trenger å bety noe positivt. Dyr popkorn, trange og harde seter, støyende drittunger, mobiltelefoner og lignende er ting man har en viss kontroll på i sin egen stue. Kanskje er vi kommet dit hen at uttrykket hjemmekino burde kasseres til fordel for noe slikt som privat nytelsessenter eller noe i den duren. I alle fall er det slik jeg opplever det gang på gang hvor jeg er og besøker mine interessefeller, og nytelsessenteret til Ronny er på ingen måte noe unntak. Patosene i samspill med Parasound er en kombinasjon vi har lyttet til mange ganger, og det er ikke så merkelig at så mange velger akkurat en slik pakke. Det spiller nemlig svært overbevisende både på film og ikke minst musikk. Ronny har dessuten kombinert en fet Focal-subwoofer med en enda

fetere (størrelsesmessig vel og merke) SVS. Og dette fungerer nøyaktig slik jeg hadde håpet; SVS-en masserer og Focalen slår. Det er ikke bare smart å ordne seg med en slik løsning, det er rett og slett genialt. Selv om jeg ikke har skrevet noe om musikk på dette anlegget hadde vi en liten seanse med dette også. Jeg skal innrømme at jeg ikke hadde mulighet til å vite om Ronny hadde på subwoofere eller ikke, for bassen satt som ei kule. Men subwooferne spilte, og det til gangs!

Det handler dog ikke bare om lyd, men også om bilde. Undertegnede er først og fremst en lydmann, noe sikkert leserne har fått med seg i løpet av årene som har gått. Men jeg er ikke dummere enn at jeg kjenner igjen et godt bilde når jeg ser det, og nå ser jeg det.

Dessverre er det slik at alle gode ting kommer til en ende, og det gjelder også dette besøket. Med tre timers biltur hjem, og en klokke som nærmer seg midnatt er jeg nødt til å takke for meg.

Oppsummering

Ronny har all grunn til å være stolt av det han har fått til. To utrolig gode anlegg med hvert sitt formål som disponeres av hele familien kan vel sies å være drømmen til enhver entusiast. Og Ronny er stolt av anleggene sine, noe han har god grunn til. Så gjør som ham; ta kontakt med oss hvis du har noe du vil vise frem.

